

[Pürschel.]

skære bort de uheldige Sider ved den, thi ellers risikerer man, at Uviljen mod disse uheldige Sider bliver saa stærk, at en skønne Dag Stemningen vælter det hele. Vi har jo set kraftige Stemningsudslag paa Retsplejens Omraade herhjemme i den sidste Tid, og vi har jo ogsaa set som Følge af en meget omtalt Proces, at man vendte sig med stor Styrke mod Offentligheden, man vendte sig nemlig mod dette, at et Vidne blev udspurgt paa en bestemt Maade, idet man fandt, at det var krænkende, at dette Vidne skulde udsættes for det.

Vidnepligten er jo en Hovedhjørnen for Retsplejen, og dér er Begrænsningerne ganske overordentlig farlige, fordi et Menneskes Velfærd kan komme til at afhænge af, om et Vidne er pligtig at udtale sig eller ej, men dér, hvor man kan sætte ind, er netop vedrørende Offentligheden, idet man siger: ja, dette Vidne er pligtig til at udtale sig, og det kan være pinligt for Vidnet at gøre det, men det kommer ikke videre end til den snævre Kreds, der er herinde. Det, der er det forfærdelige ved det, er jo netop, at Offentligheden faar Adgang til Vidneudtalelserne. Det er derfor dér, man skal sætte ind, og det er ogsaa dér, Ministeren har sat ind.

Saa kommer vi til Spørgsmaalet om Adgangen til at lukke Dørene af Hensyn til den sigtede. Angaaende dette sagde den ærede socialdemokratiske Ordfører, at det vilde være langt lettere for et kendt Navn at overtønde Dommerne om, at han blev udsat for en uforholdsmæssig Krænkelse. Dertil vil jeg sige, at det kan jo være meget slemt at være et kendt Navn og at blive sigtet, og man maa jo vel huske paa, at der her er Tale om at blive sigtet, og at det jo kan ske for Folk, at de bliver sigtet, og at de kan have Skæret imod sig, og at de kan blive domfældt af den offentlige Mening i Kraft af Pressens Referater, og hvor den Oprejsning, de faar bagefter, bestaar i en Petit-Notits om, at Sagen er henlagt. Jeg finder derfor, at det er rigtigt, at man ogsaa af Hensyn til den sigtede eller hans Familie kan gøre Begrænsning i Offentligheden. Jeg finder, det er ubetinget rigtigt og uden Betænkelighed. Den ærede Ordfører for Venstre sagde, at dette, at man lider en uforholdsmæssig Krænkelse, kunde jo siges i alle Sagerne, praktisk talt. Jeg vil dog bede den ærede Ordfører om at tænke over, hvad der i Virkeligheden ligger i denne Udtalelse, nemlig dette, at Offentligheden altid er en uforholdsmæssig Krænkelse og en uforholdsmæssig

det kan dog vist ikke være Meningen, at den ærede Ordfører vil vedstaa det, nej, det, der ligger i, at det skal være uforholdsmæssig Krænkelse, det er jo ikke dette, at Offentligheden bliver bekendt med, at den Mand har gjort sig skyldig i dette og hint, det er ikke det, der sigtes til her, det, der sigtes til her, er dette, at der under Opklaringen af denne Sag maa hvirvles en hel Del andre Forhold op, som ikke staa i fornøden Forbindelse med den foreliggende Sag, som begrebsmæssigt er tilfældigt i Forhold til det, der foreligger, og som ikke noget fornuftigt Menneske kan mene kan være af Betydning for Offentligheden at faa Indsigt i. Enhver praktisk Jurist kender disse Tilfælde, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet kender dem sikkert ogsaa og vil indrømme, at saadan er det, og at det er rimeligt dér at give Adgang til Begrænsning af Offentligheden.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet sagde, at en af de vigtigste Opgaver for Pressen var at vejlede. Ja, man maa jo nu huske paa, at det, der sker her, ikke er, at man afskærer Pressen fra at vejlede, man siger kun: I dette korte Tidsrum maa Pressen ikke vejlede. (*Fr. Dalgaard*: Ikke drøftte). Ja, ja, men det var Ordet „vejlede“, som den ærede Ordfører brugte. I dette korte Tidsrum maa det ikke drøftes, og det finder jeg er en Begrænsning, som meget vel kan tages. Den ærede Ordfører gjorde ved den Lejlighed en dyb Reverens for Pressen. Ja, jeg skal villigt indrømme, at den er bedre end sit Rygte, det var jo heller ikke godt andet, havde jeg nær sagt, men jeg kan dog ikke deltage i saadan en ubetinget Lobhudling af den. Jeg vil meget hellere naa til det engelske Standpunkt til dette Spørgsmaal, og jeg henviser her til en Artikel, som Jesper Simonsen har skrevet herom i „Ugeskrift for Retsvæsen“ 1921 B., omkring Side 30, hvor han henviser til, at i England har man vel Lov at referere, men man skal referere fuldstændigt og nøjagtigt, og man har ikke Lov til ved understregende Overskrifter, om jeg saa maa sige, at give et urigtigt Billede, thi saa bliver man straffet for contempt of court. Dette vilde jeg meget gerne naa til, for jeg tror, det er en sund Regel, og jeg tror, at den gode Del af Pressen herhjemme vilde hilse en saadan Regel med stor Tilfredshed, og det er et af de Punkter, som jeg vil tillade mig at foreslaa, at man drøfter i Udvalget.

Jeg ved, at den højtærede Minister interesserer sig meget for Pressens Forhold, ogsaa for, at vi skal have sunde Presseforhold herhjemme, og jeg tror derfor at kunne